

Тези по поставените подтеми и въпроси.

1. В момента всеки български гражданин играе важна роля в политическия живот на Република България чрез гласуване в местни, парламентарни, президентски избори или избори за евродепутати. Чрез това си право всеки българин може да влияе върху политиката и развитието на страната достатъчно успешно, за да защити своите интереси и същевременно да се чуе гласът на народа и да се зачетат правата на всеки един.

Принудителното мобилизиране на групи хора по законен и не чак толкова законен начин дестабилизира избирателната системата и крайния ѝ продукт - резултатът от изборите вече не отразява реалното мнение на народа. Единственият начин, за да се противодейства на това локално принудително активиране на избиратели, е да бъде активиран принудително целият народ чрез института на задължителното гласуване. Това обаче не трябва да става чрез налагане на финансови санкции, защото в много региони, където безработицата е над 90%, тя се обезмисля поради невъзможност да бъде събирана по какъвто и да е ред. Санкцията трябва да бъде такава, че да не ощетява имуществено хората, но да създава такива неудобства, които ще накарат гражданите на Република България да гласуват повсеместно. Така отново ще се възстанови равновесието между избирателите, между техните идеи и ще се ограничи практиката за активиране на гласоподаватели чрез не чак толкова законни методи. За пълното изкореняване на тези способности от политическия живот на страната ще е необходима голяма воля от страна на управляващи и опозиция, редица законодателни промени и десетки гоними време, ако не и стотици.

2. Законът за политическите партии дава достатъчно либерален ред за образуване на политическа партия, имайки предвид, че в момента в България, която е с население малко над 7 млн. души при преброяването през 2011г., има регистрирани 181 политически

партии, а в парламента след изборите през 2013г. преминаха минималния законоустановен праг само четири партии.

Сега действащата правна уредба и устройствените актове на политическите партии регламентират как всеки гражданин може да се включи в избраната от него партия и да бъде неин член. Всички тези процедури са достатъчно достъпни за всеки един гражданин, а при проявено желание, съм убеден, че ще получат подкрепа и от политическата партия, в която искат да бъдат членове.

Според мен проблемът не е във формирането или присъединяването на граждани към политически партии, а самото участие на гражданите в живота на политическите партии. В повечето случаи управителните им органи са „окупирани“ от група хора, които проправят пътя за осъществяване на често лични цели, под предлог, че защитават идеите на своите членове и избиратели. Това статукво трудно може да се промени чрез законодателни промени, тъй като проблемът вече е на ниво личностни отношения, лоби, сфери на влияние, подчиненост.

Една от основните причини за проблемите в политическите партии са субсидиите, които възлизат на прекомерно високи суми. За пример – във Франция, която е с население близо девет пъти по-голямо от това на България, субсидията за родните депутати е три пъти по-голяма от тази на френските им колеги. В Германия за избирател политическите партии получават около лев и петдесет в сравнение с родната, възлизаща на почти десет пъти повече. Така целта на субсидията – да се подпомогне политическата партия за осъществяване на дейностите си, се опорочава и се превръща в търговия със 100% сигурна печалба.

3. Всеки един гражданин на Република България има гарантирано от Конституцията право по чл. 39 ал.1 за изразяване на мнението си. За да го упражни не е необходимо то да бъде отразено в която и да е медия, но за да достигне до хората, споделящи неговите виждания, то трябва да добие публичност. Публичността на медиите – телевизии, радиа и вестници, е свързана с финанси, които често са непосилни за журналистите и затова се налага търсене на спонсори,

които от своя страна на драго сърце помагат, но с условия да се публикуват или не дадени материали. Съществуват много други схеми за контрол на медиите като цяло и всички те се основават на финансирането.

Според класацията на „Репортери без граници“ през 2002г. България е била на 38-мо място по свобода на словото, а в момента е на 87-мо място, което красноречиво говори, че демокрацията, към която се стремим, не се приближава, а се отдалечава.

Финансовата страна на въпроса е неминуема, защото всичко става с пари, но тя не трябва да бъде ръководещата и определящата.

С бурното развитие на новите технологии и улесняването на достъпа до глобалната мрежа начините за публична изява растат с бързи темпове. Чрез интернет страници, блогове, интернет телевизии и радиа словата и идеите могат да достигнат до неограничен брой хора, но за съжаление все още основно от групата на подрастващите и младите, които от своя страна не са от най-активните в политическия живот на държавата.

И трите въпроса, колкото и различни по своята област, са и толкова близки по своя генезис. Това са отношението, мисленето, психиката, традициите и икономическото състояние на целия народ. За да станат реалност всички тези промени, мисленето и психиката на целия народ трябва да се промени качествено. Самият преход, въпреки, че е бил замислен да се осъществи за 3-4-5 години, вече 23 не може да завърши, а имайки предвид темповете му до момента, може би ще са необходими над 100.

Има държави в Европа, като вечната ни недостижима цел Германия, в която закони, създадени преди стотици години, почти не са променяни и действат и до момента, а у нас законът, обнародван вчера, днес вече е с изменения. Законите само легализират пътя за осъществяване на поставените цели, но те не могат да накарат когото и да било да извърши или да не извърши нещо. Това се ръководи от самосъзнанието на всеки един от нас, а то се изгражда с поколения.

С уважение:

Васил Бойкински